

[Økonomiministeren.]

fremover må regne med, at de offentlige udgifter vil udgøre en voksende del af nationalindkomsten, og at det derfor vil blive et problem at skaffe plads for gennemførelsen af de offentlige investeringsprogrammer og øvrige offentlige opgaver, som praktisk taget alle folketingets partier går ind for. Man kunne måske tænke sig vanskelighederne lettet ved optagelse af udenlandske lån til store investeringsprojekter, men bortset herfra må vi regne med, at der må kræves dækning for stigningen i de offentlige udgifter, og at dette under fuld beskæftigelse må blive en dækning til 100 pct., hvis der også skal være plads til finansiering af det ønskede store boligbyggeri og til de nødvendige investeringer i det private erhvervsliv.

Vi må altså i vor bedømmelse af de forskellige investeringsopgaver se i øjenene, at mulighederne for at lette presset ved simpelt hen at udskyde arbejderne til senere er begrænsede. Jeg vil dog med disse bemærkninger ikke sige, at alle de investeringsplaner, der foreligger for de nærmest kommende år, for enhver pris skal føres ud i livet i det omfang og det tempo, som er angivet i 3 års planernes prioriteringsliste. Det må i øvrigt her erindres, at de foreliggende planer for det andet og det tredje år ikke er definitive planer.

Det er derimod mit håb, at denne redegørelse kan bidrage til, at vi ved den kommende tids drøftelser af investeringsbevillingerne for de nærmeste år ikke behandler problemerne ud fra den snævre synsvinkel blot at opnå umiddelbare besparelser på de offentlige budgetter. Vi må snarere søge frem til enighed om hovedlinjerne for det offentliges investeringsaktivitet fremover, og dette gælder både niveauet for investeringsbudgettet og fordelingen af investeringsmidlerne mellem de forskellige formål. Det er klart, at vore drøftelser herom naturligt må ses i sammenhæng med målsætningen for hele vor økonomiske og sociale politik. Vi skulle vel derved også kunne nå til et mere realistisk grundlag for en drøftelse af finansieringen af de offentlige investeringsudgifter, så denne finansiering kan ske på en samfundsøkonomisk forsvarlig måde.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov for Grønland om indførselsafgifter m. v.

Valgt blev: *Dupont, Mohr Dam, Lis Groes, Jørgen Peder Hansen, Egon Jensen, Teichert, Holm Tved, Rosing, From, Damsgaard, Erik Eriksen, Holger Hansen, Jørgen Jensen, Asger Jensen, Ninn-Hansen, Kirkegaard og Vivike.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ferskvandsfiskeri.

(Lovforslaget (nr. 47) findes i tillæg A. sp. 625, fremsættelsen i tidenden sp. 1566).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m.

(Lovforslaget (nr. 48) findes i tillæg A. sp. 615, fremsættelsen i tidenden sp. 1566).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Otto Mørch: De lovforslag, vi nu skal drøfte, er jo ikke ukendte for medlemmerne af det høje ting. Både lovforslaget om ferskvandsfiskeri og lovforslaget om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m. var til behandling i sidste folketingssamling. De blev behandlet sammen med et lovforslag om saltvandsfiskeri og et lovforslag om afløsning og statens overtagelse af fiskeretten med ålegårde m. v., men intet af lovforslagene nåede at blive færdigbehandlet.

Fra socialdemokratiets side kan vi love forslagene en velvillig behandling. Vi finder nemlig, at lovforslagene ikke alene er blevet betydelig moderniseret i forhold til lovene af 1951, men at de også tager langt mere hensyn til en beskyttelse af fiskebestanden, end de gamle love gør, og det er naturligvis af afgørende betydning for både erhvervs- og sportsfiskerne.

Bestanden af vandrefisk — laks, ørred og

[Otto Mørch.]

ål — bliver beskyttet gennem lovforslagets krav om omlædningsindretninger, hvor turbiner hindrer fiskenes vandring forbi kraftværker m. v. Undersøgelser på dette område har vist, at f. eks. ved kraftværker med 5 turbiner, hver med en løbehjulsdiameter på 45-50 cm, får man dræbt op til 50 pct. af de gennemslupne ørreder. Enten dræbes de ved slag eller simpelt hen ved at blive hakket i småstykker — jeg havde nær sagt: hakket til plukfisk. Mon ikke vi hurtigt kan enes om, at lovforslagets beskyttelsesbestemmelser på dette område er tiltrængt?

I øvrigt vil jeg gerne bemærke, at ikke alle nuværende omlædningsforanstaltninger er særlig effektive. Bl. a. er der megen berettiget utilfredshed med trappen ved Tange, og jeg vil rent ud sige, at en ny trappe her ville være det mest effektive.

Samme beskyttende sigte for småfiskene havde jo en bestemmelse i det lovforslag, der fremsattes i 1964, hvor man havde forbudt mod fiskeri med orm, stykker af fisk o. lign. — et forbud, der skulle gælde fra 1. februar til 15 april. Som bekendt vakte dette forslag stor modstand, særlig i Jylland. Man forsøgte så at beskytte ørredungfisk ved at ville forbyde mindre krogstørrelser. Imidlertid har man indset, at et sådant forbud næsten vil være umuligt at kontrollere, og jeg mener da også, at vore fiskeribetjente har rigeligt at bestille i forvejen. Det glæder mig derfor, at den højtærede fiskeriminister har taget konsekvensen af denne modstand og støttet af Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark, Danmarks Sportsfiskerforbund og Danmarks fiskeri- og havundersøgelser i stedet nu foreslår fredningstiden for ørreder og laks forlænget med en måned samt tillige foreslår en total fredning af nedfaldslaks og -ørreder.

Må jeg ikke i nogle få bemærkninger vende tilbage til fiskeribetjentenes, fiskerikontrollens, arbejdsbetingelser og her henlede den højtærede fiskeriministers opmærksomhed på forholdene for mange af vore fiskeribetjente, der gang på gang er nødt til at tage taxa eller offentlige befordringsmidler i brug, når de skal ud til deres mange gøremål. Fiskeribetjentene skal jo i dag ikke alene føre den egentlige fiskerikontrol, men de skal også tage sig af kontrollen vedrørende forureningssagerne, af fiskefoderkontrol

ved dambrug og pelsfarme, ålepaskontrol, fisketrappetilstand, kontrol ved rejepillerier, filetfabrikker, fiskehandlere og meget andet. Også derfor mener jeg, at en generel ordning for fiskerikontrollanttjenesten med dækning af kørselsudgifter efter statens regler i dag ville være mere formålstjenlig, også når man tager de store distrikter, som fiskeribetjentene i dag virker i, i betragtning. Jeg ved, at det overvejes at foretage en modernisering af fiskeriets søpatruljetjeneste, bl. a. gennem bådudskiftning, og jeg ville finde det rigtigt, at man samtidig moderniserede fiskerikontrollens landtjeneste bl. a. på det nævnte område.

Må jeg derefter vende tilbage til beskyttelsesbestemmelserne vedrørende undermålsfiskene. Det er jo vigtigt at beskytte fiskebestanden ved at forbyde skadelige fiskeredskaber, og det er derfor glædeligt, at man nu i de foreliggende lovforslag udvider bestemmelser vedrørende skadelige og forbudte fiskeredskaber. Savlystre er således for fremtiden forbudte fiskeredskaber i ferskvand, og det finder jeg rigtigt. Mange småfisk ødelægges ved brug af disse redskaber, og vi ved også, at de i høj grad ødelægger vegetationen i fiskeområdet.

Medens jeg er ved beskyttelsen af undermålsfiskene, har jeg et par bemærkninger at gøre vedrørende beskyttelsen af undermålsålene. Her kommer jeg ganske vist ind på saltvandsfiskeriområdet, men det taler vi jo også om i dag, idet vi har forslag til lov om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m. til behandling. Det ville jo være formålstjenligt at få indført bestemmelser, som i højere grad beskyttede disse undermålsål, og det tror jeg man kan gøre ved at indføre bestemmelser om et minimumsmål, f. eks. 6 mm inderst og 13 mm yderst mellem ålejernes flener. Jeg tror, at fiskerikontrollen kan berette om adskillige ålefangster, særlig ved stangning fra fjordisen, hvor kun 10 pct. af fangsten har holdt mindstemålene.

Hvad angår lovforslaget om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m., er der jo i forhold til 1951-loven foretaget en betydelig redaktionel ændring. I underkommissionen under fiskerikommissionen af 27. juni 1961 har der været delte meninger om, hvorvidt en særlovgivning på dette område i det hele taget er nødvendig.

[Otto March.]

Det er i særlig grad repræsentanten for Ferskvandsfiskeriforeningen, der, stærkt tilskyndet af de lokale fiskere, har ønsket særlovgivningen opretholdt. Det må vel erkendes, at de biologiske hensyn, der tidligere talte for særlovgivningen, ikke mere er til stede. Det kan jo også være, at Randers, der hidtil har været laksenes by, ikke mere i så udpræget grad kan prale heraf. Der er dog også andet væsentligt ved Randersområdet; de har jo handskerne og pigerne endnu.

Jeg vil gerne komme ind på nogle af de forhold, som jeg mener i særlig grad taler for bibeholdelsen af denne særlovgivning, og i den sammenhæng henlede opmærksomheden på lovforslagets bemærkninger om vanskelighederne ved gennemførelse af et regulativ for området oven for Randers Fjord. Det er vanskeligheder, der er opstået på grund af det store antal lodsejere og på grund af de mange forskelligartede interesser i området, bl. a. det hidtidige frie fiskeri de fleste steder. Trods megen splittelse med hensyn til dette spørgsmål har den samlede underkommission ment at burde imødekomme ønskerne fra lokal side om bibeholdelse af den særlige lov om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m. Jeg håber, at der kan opnås enighed om bevarelsen af denne særlov, i øvrigt en særlov der på en sund og rationel måde er befriet for alle bestemmelser, der i forvejen findes i de øvrige fiskerilove.

Fisketegn er et af de meget diskuterede problemer. Selve ferskvandsfiskerilovforslaget indeholder jo ikke noget om indførelse af et sådant tegn, men Danmarks Sportsfiskerforbund har over for underkommissionen foreslået indførelse af tvungent fisketegn for alt fiskeri, der ikke er erhvervsmæssigt, både i saltvand og ferskvand. Fisketegnssafgiften har man foreslået sat til 10 kr. årlig, også for lodsejere, og man ønsker, pengene skal indgå i en særlig fond til ferskvandsfiskeriets fremme.

Forslaget om indførelse af fisketegn drøftedes som bekendt også under folketingets fiskeridebat den 10. april sidste år og har vel også været debatteret i det nedsatte udvalg. Da der vel ikke kan være tvivl om, at fisketegnssordningen også vil blive et springende punkt i debatten i dag, vil jeg gerne for så tidligt som muligt at forsøge på at få begre-

berne klaret stille den højtærede fiskeriminister følgende spørgsmål: finder ministeren, at det er formålstjenligt at indføre tvungent fisketegn som foreslået af Danmarks Sportsfiskerforbund, og er der herom enighed mellem de interesserede fiskerierorganisationer? Uden personligt at have lagt mig fast på nogen bestemt opfattelse i fisketegnsspørgsmålet har jeg dog en tydelig fornemmelse af, at tvang på dette område ikke vil blive godt modtaget, ja, at mange direkte er imod, særlig i Jylland, og her er jo fiskevandene. Der kan ikke her på nogen måde trækkes paralleller til jagttegnssordningen; det vil ikke være relevant.

I socialdemokratiet er vi indstillet på, at der må skabes de bedst mulige forhold for at bevare og ophjælpe vor fiskebestand. Vi håber, at der kan skabes et frugtbart og et positivt samarbejde mellem fiskerierorganisationer og myndigheder, både hvor det gælder om at udsætte spædyngel og sættefisk i vore fiskevande, og hvor det gælder om at hindre forurening af vore vandløb. Der bliver skredet hårdt ind, og der bør også skrives hårdt ind mod forurening, særlig hvor den udelukkende skyldes slendrian. Landmændene bør være opmærksom på, at det er en farlig gift, der ledes i vandløbene, når ensilagesaften får frit afløb til bæk eller å; men også sportsfiskerne kan være med til at bedre forholdene for landmændene og dermed for mange lodsejere, bl. a. ved at undgå svineriet ved f. eks. henkastning af nylonsnørestumper, der kan være skyld i, at kør, der æder dem, omkommer. Også kommuners og erhvervsvirksomheders mangel på effektive rensningsanlæg er medvirkende til megen forurening, der burde og kunne undgås. Det er dog ikke alle former for såkaldt forurening, der er skadelig i biologisk henseende for alle fisk. Selv har jeg flere gange fanget dejlige smækfede ål ud for et afløb fra et slakteri.

Med disse bemærkninger kan jeg for socialdemokratiet anbefale begge de foreliggende lovforslag til en velvillig behandling.

Kristen Østergaard: Da folketinget i fjor behandlede fiskerilovgivningen, drejede det sig om et samlet lovkomplets omfattende både saltvandsfiskeriområdet og ferskvandsfiskeriområdet. Alle de ærede medlemmer, der deltog i udvalgsbehandlingen af det

[Kristen Østergaard.]

samlede lovkompleks i fjor, var klar over, at det ikke kunne blive færdigbehandlet i sidste samling, hverken helt eller delvis, på grund af den begrænsede tid, der var til rådighed, uanset at udvalgsarbejdet i øvrigt forløb ganske udmærket og skred godt frem. Behandlingen i fjor var altså i egentlig forstand en førstebehandling, en førstebehandling, der nu bliver genoptaget og fortsat; men i modsætning til i fjor omfatter det genfremsatte kun det halve af komplekset, nemlig kun den del, der omfatter ferskvandsfiskeriet. Det gør ikke noget, jeg skal ikke kritisere det, det er nærmest udmærket, at vi tager én ting ad gangen. Jeg formoder, at det er problemerne i forbindelse med den nye fiskerigrænsekonventions indpasning i saltvandsfiskeriloven, der er årsag til, at det lovforslag endnu ikke er genfremsat. I den forbindelse kan jeg vel godt tillade mig et nysgerrigt spørgsmål til den højtærede fiskeriminister, om fiskeriministeriet inden genfremsættelsen forbereder andre ændringer, store eller små, i forslaget til saltvandsfiskerilov ud over problemerne med fiskerigrænsen. Jeg er klar over, at mit spørgsmål kan afvises som værende uden for denne sag, men jeg synes alligevel, at da der slet ikke antydes noget i fremsættelsestalen, kunne det have en vis interesse, om der kunne gives forhåndsmeddelelse om dette.

Jeg skal derefter gå tilbage til det genfremsatte forslag til lov om ferskvandsfiskeri. Ved første behandling i fjor anstillede jeg forskellige betragtninger i rosende retning om forslagets redaktion, dets forenkling, overskuelighed og opdeling. Disse betragtninger skal jeg ikke gentage her; jeg kan bare henvise til det og i øvrigt tilføje, at det åbenbart er blevet endnu bedre, for så vidt som hele to paragraffer, nemlig § 65 og § 68 fra forslaget i fjor, nu er udgået og fundet helt overflødige.

Jeg skal heller ikke gentage, hvad jeg i fjor sagde om sportsfiskeri, rekreation og fritid. Jeg vil heller ikke gentage mine bemærkninger om ferskvandsfiskeriområdets berøring med andre erhvervsområder, dambrug og landbrug, men jeg vil gerne her indflette en bemærkning som en slags svar til den foregående ærede ordfører, der udtalte, at ajle- og ensilagesaft var farlige gifte at

lede ud i vandløbene. Det er klart forbudt i vandløbsloven og altså ulovligt at gøre det. Derudover skal jeg ikke komme med flere bemærkninger om forureningsproblemet. Det har naturligvis nøje tilknytning til hele ferskvandsfiskeriområdet.

Dernæst vil jeg gerne udtale min tilfredshed med, skal vi sige den eneste væsentlige ændring, som forslaget indeholder i forhold til forslaget i fjor, nemlig bestemmelsen i forbindelse med fredningen af vandløbenes fiskebestand. Det forbud mod fiskeri med krog i en bestemt periode, som forslaget i fjor indeholdt for at opnå det tilsigtede formål, var i mange henseender uhensigtsmæssigt, og det var da også en af de bestemmelser, der udefra blev protesteret ret kraftigt imod under forslagets udvalgsbehandling. Det forekommer både bedre og mere hensigtsmæssigt med en reel forlænget fredningstid for de pågældende fiskearter, som forslaget nu indeholder. Der var allerede under udvalgsbehandlingen i fjor sammen med den højtærede fiskeriminister lagt op til en ændring i den retning. At denne vigtige ændring er indført i lovforslaget som et yderligere resultat af forhandling mellem alle interesserede parter, bliver ændringen kun bedre af. Det giver mig grund til at formode, at dette punkt, som var et stridsspørgsmål i fjor, vil vi komme forholdsvis let om ved i år, og det vil kun fremme ekspeditionsgangen.

I betragtning af, hvad der er opnået på dette område, kan jeg ikke tilbageholde en bemærkning om, at det egentlig havde været ønskeligt, om også de interesserede parter kunne have fundet frem til en løsning af det problem, der også blev diskuteret en del i fjor, om ålestangning i ferskvandsområder. Et forsøg i den retning blev vel ikke prøvet, og et kompromis i den retning er vel heller ikke muligt, men forbuddet mod brug af savlyster er altså opretholdt. Vi må så se nærmere på det i udvalget, inden afgørelsen træffes.

Jeg ved ikke, om vi også i år i udvalget vil blive præsenteret for et forslag om fisketegn. Spørgsmålet blev diskuteret en del i fjor ved ferskvandsfiskeriforslagets første behandling, men jeg er ikke enig med den foregående ærede taler om, at det skulle være et springende punkt i diskussionen nu i år. Jeg vil sige, at jeg vil ikke bidrage til at

[Kristen Østergaard.]

genoplive den diskussion, men kun henvise til mine bemærkninger om dette emne ved første behandling i fjor.

Jeg vil komme med en slutbemærkning i forbindelse med lovforslagets § 37, der er fremsat uændret. Jeg har til indledning fremsat nogle rosende bemærkninger i forbindelse med lovforslaget, og jeg vil også gerne have lov til at sige, at ændringerne i § 37, som omfatter det område, hvor ferskvandsfiskeriområdet har berøring med landvæsenstretter, i høj grad er med til at forenkle administrationen på dette område. I en tid, hvor ellers administrationen har tilbøjelighed til at vokse, er der grund til at udtrykke tilfredshed, når der kan gennemføres ordninger, som går i den modsatte retning, og det vil jeg gerne her have lov til at gøre.

Jeg har ingen bemærkninger at gøre til forslag til lov om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m. Lovforslaget går ud på en redaktionel ajourføring, men i virkeligheden er lovgivningen uændret.

Jeg kan sluttelig på mit partis vegne give tilsagn om positiv medvirken til lovforslagenes behandling foreløbig i et udvalg.

Hindkjær Pedersen: To lovforslag, der svarer til de to, der i dag er til første behandling, har jo for kun 9 måneder siden været til første behandling. Jeg har ligesom det ærede medlem hr. Kristen Østergaard glædet mig over, at Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark, Danmarks Sportsfiskerforbund og Danmarks fiskeri- og havundersøgelser ved forhandling har fundet frem til at slette det i tidligere lovforslag om ferskvandsfiskeri § 45, litra d, indsatte forbud mod fiskeri med kroge i et bestemt tidsrum og i stedet foreslået indførelse af forlænget fredningstid for de pågældende fiskearter. Dette forslag vakte meget stor modstand og ville have været vanskeligt at få gennemført.

Visse andre bestemmelser er også ændret, men stort set er det det samme lovforslag som sidst, og jeg skal ikke komme ind på ret meget af det.

Jeg var ikke selv med i det tidligere udvalgsarbejde, men det fremgår tydeligt af tiden fra sidste førstebehandling, at problemet fisketegn satte sindene meget i

bevægelse, og da jeg ikke deltog i forhandlingen dengang, skal jeg tillade mig at komme en lille smule ind på det.

Selv om jeg principielt i første omgang var modstander af begrebet fisketegn, har jeg ved nærmere overvejelse fundet, at det nok er værd at tage op til behandling. Danmarks Sportsfiskerforbund har endog fremsat et udkast til en lov om fisketegn, og forbundet går jo stærkt ind for tanken.

Fiskerikommissionen fastslår nødvendigheden af, at der tilvejebringes pengemidler for at bevare og ophjælpe fiskebestanden inden for ferskvandsfiskeriets områder. Ferskvandsfiskerilovens hovedsigte er også at øge og bevare denne fiskebestand. Statsbiolog Knud Larsen har i en artikel i Sportsfiskeren redegjort for såvel pengebehov som de store opgaver, der efterhånden trænger sig mere og mere på. Opgaverne er mange, og pengebehovet er stort. Videnskaben er nu nået så langt, at man er klar over, hvor og hvorledes man skal sætte ind for at få mest muligt for pengene. Men der kræves penge, mange penge, for at give gode fiskemuligheder for de mange, der efterhånden driver fiskeri i de pågældende vande.

Man mener at have konstateret, at der findes 300.000-400.000 lystfiskere her i landet. En tikroneseddel fra hver af disse vil skaffe de fornødne midler til at opnå et mærkbart resultat, forudsat at disse midler bliver fornuftigt og ordentligt administreret. Af de omtalte 300.000-400.000 sportsfiskere er kun ca. 20.000 organiseret, formentlig gennem Dansk Sportsfiskerforbund. Dette forholdsvist ringe antal af det samlede antal lystfiskere har i en periode på 10 år ydet et beløb på ca. 1 mill. kr. Hvis dette beløb virkelig er rigtigt, og hvis man samtidig tænker på den megen tid og den meget store indsats, der på anden vis er ydet frivilligt af disse mennesker, er der vel ikke noget at sige til, at man ønsker, at andre, der også nyder godt af denne indsats, skal betale et beskedent beløb dertil. Der er heller ikke noget utiltalende i, at man ønsker selv at være med til at betale fremfor blot at kræve disse midler af statskassen.

For øvrigt mener jeg, at man, forinden man færdigbehandler et lovforslag, der direkte eller indirekte kræver store penge-

[Hindkjær Pedersen.]

beløb, også bør undersøge, hvorfra disse midler kan skaffes. Gør man ikke det, kan det være vanskeligt, efter at lovforslaget er vedtaget, at modsætte sig bevilling af de midler, der skal til for at leve op til de mål, lovgivningen sigter imod. Landets økonomiske situation opfordrer vel ikke til at se særlig stort på disse problemer netop nu.

Ved indførelse af fisketegn vil der være skabt mulighed for at fremskaffe de fornødne midler, således at de personer, der nyder godt af fiskeriet i deres fritid, også selv får lejlighed til at yde deres bidrag. De, der tidligere har ydet så stor en indsats på dette område, vil sikkert også i fremtiden være med til at yde hjælp, således at centraladministrationen ikke unødigt belastes.

Fisketegn er for øvrigt ikke tænkt krævet af personer under 15 år, men enkeltheder angående alt dette kan naturligvis drøftes. Jeg mener ikke, man kan komme uden om at diskutere fisketegn eller undgå at komme ind på problemet med hensyn til at fremskaffe de fornødne midler på anden vis. Hvis denne anden vis skulle vise sig at være ved statskassens hjælp, vil jeg støtte tanken om fisketegn.

Fladfiske- og Filetforeningen i Esbjerg har over for det tidligere nedsatte udvalg besværet sig over ferskvandsfiskeriforslagets § 41, stk. 4, der pålægger modtageren af en sending fisk eller krebs, der ikke holder målet eller er utidigt fanget, straks efter modtagelsen at opgive afsenderens navn og adresse til fiskerikontrollen. I stedet for straks at skulle angive den pågældende til myndighederne ønsker man indført, at man pådrager sig samme strafansvar som fiskeren eller afsenderen, dersom man medvirker til yderligere omsætning af de ilandbragte eller tidligere forhandlede fisk.

Jeg finder det meget utiltalende ved lov at pålægge en dansk statsborger over for myndighederne at angive en anden dansk statsborger for en lovovertrædelse af denne art. Et sådant pålæg medfører, at man for at undgå straf må udføre en handling, der for de fleste mennesker er meget lidet tiltalende, ja, vel er de fleste direkte imod. For at undgå en sådan handling fristes vedkommende til at omgå lovens ordlyd.

Det er en dårlig detalje, der vil gøre en ellers særdeles god lov til en halvdårlig lov. Jeg finder, at man må tage den indkomne anke alvorligt, søge at efterkomme det stillede ønske og give lovforslaget en mere anstændig udformning på dette punkt.

Hvad angår forslag til lov om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m., finder jeg, at det, hvis det vedtages, vil betyde en væsentlig modernisering af den eksisterende lov, og at det, foruden at tilsigte en lettelse i fiskerimulighederne, er søgt tilpasset de øvrige fiskerilove.

Yderligere forenkling af de fremsatte lovforslag ville være ønskelig, men er sikkert ikke mulig i øjeblikket. En indarbejdelse af de forskellige love i en samlet fiskerilov ville ligeledes være ønskelig, og det nås måske engang ad åre.

Med disse ord vil jeg på mit partis vegne støtte lovforslagene ved at tilsige velvillig behandling i udvalget.

A. C. Normann: Jeg for min del havde overhovedet ikke tænkt mig, at vi skulle drøfte fisketegn i dag, fordi alle parter i udvalget, da vi sidst behandlede et tilsvarende lovforslag, så vidt jeg forstod, var enige om, at det spørgsmål hørte i alt fald ikke hjemme under denne lovgivning. Nu hører jeg, at det ærede medlem hr. Hindkjær Pedersen mener, at sportsfiskerne ønsker selv at komme til at betale til disse formål, samtidig med at det ærede medlem oplyser, at af 400.000 er 20.000 organiseret, hvorigenem de har vist, at de gerne vil være med til at ordne forholdene.

Jeg glæder mig over, at det ærede medlem hr. Otto Mørch, så vidt jeg forstod, har samme standpunkt i denne sag, som jeg har, og jeg vil se det, før jeg tror det, at venstre går med til at gennemføre et tvungent fisketegn. Men når regeringspartiet indser, at tvang på dette område formentlig er en umulighed, kan man vist godt lade denne tanke træde tilbage i ubemærket heden, hvor den hører hjemme, i hvert fald i forhold til den lovgivning, vi her behandler, og afvente nærmere, indtil det ærede medlem hr. Hindkjær Pedersen måske beslutter at stille et forslag i overensstemmelse med de synspunkter, han her fremdrog.

Herefter kunne vi måske bedre hengive os til forstandig overvejelse af, hvordan man

[A. G. Normann.]

bedst ophjælper fiskebestanden, og her er jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Hindkjær Pedersen tilhænger af, at der skaffes midler til veje til udsætning af yngel og til ophjælpning af fiskebestanden også i vore ferskvande. Det betaler sig; og i én henseende synes jeg altid at tinget bør stille sig velvilligt med hensyn til bevillinger, nemlig når disse fremmer private erhvervsinteresser og private interesser på en sådan måde, at virkningen bliver meget betydelig og meget stærk i forhold til midlernes omfang.

I øvrigt skal jeg, idet jeg vender tilbage til det emne, der er til behandling i dag, nemlig ferskvandsfiskeriloven, stort set nøjes med at henvide til mine bemærkninger ved det tilsvarende lovforslags fremsættelse i marts måned i fjor og ved førstebehandlingen i april måned. En ny, specificeret anbefaling her ville kun blive en gentagelse, da lovforslaget jo næsten er uændret fra dengang.

Jeg kan altså godkende de små ændringer, som er blevet foretaget siden da, og som i det væsentlige ville være blevet taget med, hvis man havde gjort lovforslaget færdigt sidste år, når vi tager i betragtning, hvordan synspunkterne i udvalget var på de områder, hvor der nu er sket ændringer.

Ændringen i § 23 er faktisk kun redaktionel. Jeg havde allerede sidste år sluttet mig til udvalgets betænkelighed ved i § 45 at forbyde agnfiskning med naturlig agn om vinteren, og jeg tror, at det er fornuftigt at frede ørred og laks en måned længere, således som man nu foreslår.

Af disse grunde kan det radikale venstre medvirke til vedtagelse af dette lovforslag og også til vedtagelse af forslag til lov om fiskeri i Randers Fjord og Gudenå m. m.

Endelig vil jeg sige, at jeg har faktisk glædet mig meget over, at den højtærede fiskeriminister nu har bebudet en snarlig genfremsættelse af forslaget om ændringer i saltvandsfiskeriloven; det var jo nødvendigt i sidste samling at udsætte behandlingen af det forslag, jeg havde fremsat, fordi man måtte skønne, at den nye fiskerigrænsepolitik ville nødvendiggøre en række ændringer. Jeg formoder, at når dette forslag bebudes nu uden dog at være fremsat samtidigt med ferskvandsfiskerilovforslaget, er

det, fordi den højtærede fiskeriminister har villet have udvidelsen af Danmarks fiskerigrænser til 6 plus 6 sømil og dennes konsekvenser med i loven. Jeg for min del ville hilse med glæde, hvis udvidelsen er regeringens hensigt, og jeg kan ikke se rettere, end at vi bør tage beslutningen herom snarest for at få overgangsperiodens udløb fremskyndet mest muligt. Jeg tror, det vil være til meget stor gavn for det danske fiskeri, og håber derfor, at det ikke skal vare alt for længe, inden den højtærede fiskeriminister indfrier sit tilsagn om snart at fremsætte forslag til lov om saltvandsfiskeri.

Vivike: Jeg hilser med tilfredshed, at disse to lovforslag er fremsat, idet de, hvis de gennemføres, vil bevirke, at vi får en mere tidssvarende lovgivning inden for vort ferskvandsfiskeri.

Jeg er en lille smule ked af, at man i ferskvandsfiskerilovforslaget har bibeholdt mindstestørrelsen for gule ål, nemlig 345 mm, da jeg har så svært ved at frigøre mig for det indtryk, at det ville betale sig at lade dem blive lidt større, inden de blev fanget. Men jeg skal ikke beklage, at gedden er blevet fredløs; det er en grov røver, som tolder de mere ædle fisk meget hårdt.

Ferskvandsfiskeriforeningen har jo henvendt sig til den underkommission, der har udarbejdet det foreliggende lovforslag, med en henstilling om, at man fandt frem til regler, der gjorde, at man ikke som nu kan lægge dambrug ved vore åløb så tæt, som det passer én. Nu er det vel tænkeligt, at regler i den retning mere hører hjemme i vandløbsloven, og jeg nævner det blot for at henlede opmærksomheden på, at tætliggende dambrug jo betyder, at der af og til opstår drejesyge, og det giver tab ikke alene for dambrugerne, men også for nationen, da eksporten af ørreder efterhånden er blevet temmelig stor.

Jeg synes, det er godt, at Danmarks Sportsfiskerforbund er kommet så stærkt ind i billedet ved lovforslaget her, fordi forbundet mentalhygiejnisk set spiller en meget positiv rolle og gør meget for at værne og udvikle vor ferskvandsfiskebestand. Men jeg har en hel del tvivl om, hvorvidt det vil være rigtigt at efterkomme forbundets meget stærke ønske om indførelse af fiske-

[Vivike.]

tegn, uanset at jeg godt forstår motiveringen derfor; en væsentlig del af motiveringen er jo den, at man med fisketegnene kunne skaffe midler til at forøge fiskebestanden, til at udsætte fisk o. lign. Jeg ville foretrække, at man benyttede lovforslaget § 50, for ifølge denne paragraf kan fiskeriministeren jo give støtte til de bestræbelser, som Danmarks Sportsfiskerforbund i høj grad går ind for.

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. april d. å. Det er heller ikke for tidligt, hvis loven skal få nogen praktisk betydning, for fortsætter den forurening, der foregår i øjeblikket, er den dag ikke fjern, hvor der ikke vil findes en eneste fisk i vore ferske vande og dermed heller ikke hverken ål eller orreder eller laksefisk i vore salte vande. Vi må håbe, at alle gode kræfter må blive sat ind for at standse det hærværk, der foregår her. Det formindsker ikke alene fiskebestanden, men formindsker ganske simpelt også bestanden af mennesker.

Bækgaard: De to lovforslag, vi her har til første behandling, er jo, som den højtærede minister ganske rigtigt siger i den skriftlige fremsættelse, næsten identiske med de to lovforslag, som vi den 10. april sidste år havde til første behandling. Jeg skal derfor ikke gøre mange bemærkninger nu, men blot henvise til mine udtalelser fra dengang.

Af flere af de ærede ordføreres udtalelser her i dag kan jeg forstå, at der i det udvalg, som blev nedsat i april sidste år, er blevet drøftet mange problemer i forbindelse med denne lovgivning, og det skal være mit håb, at det kommende udvalg må fortsætte disse drøftelser og få en heldig hånd til at finde frem til en lovform, som vil være til gavn for de medborgere, der kommer i berøring med denne lovgivning.

Siden april er der startet en del nye dambrug, ligesom der også i den tid er sket betydelige forureningsskader. Det får mig til at tænke på, om det ikke var værdi-

fuldt, at der mellem de forskellige dambrug var en vis afstand, og at der oprettedes — eller man kunne måske bruge nogle af de bestående — stemmeværker på vigtige steder i vandløbene, således at forureninger ikke skal få alt for katastrofale følger. Jeg er selvfølgelig klar på, at de bestående dambrugs indbyrdes afstand ikke kan ændres, men der oprettes som sagt jævnlige nye, så over for disse kunne spørgsmålet måske blive aktuelt. Jeg er ligeledes klar over, at eventuel oprettelse af stemmeværker mod forurening kun kan være en nødforanstaltning eller rettere sagt en tidsfrist for de truede dambrug til at imødegå faren ved at få det forurenede vand ledet udenom. Det burde selvfølgelig være sådan, at forurening helt kunne undgås, men da erfaringerne desværre viser det modsatte, beder jeg det kommende udvalg om at undersøge, om der måske kan skaffes en vis form for sikring her.

Ligesom de ærede ordførere, der før mig var inde på spørgsmålet angående fisketegn, vil også jeg gerne høre den højtærede fiskeriministers syn herpå. I relation hertil gav jeg i april sidste år et eksempel på, hvordan en grundejer led et betydeligt økonomisk tab, fordi hans kvie havde ædt en fiskekrog. Jeg efterlyste dengang, om ikke der bl. a. gennem et fiskekortsystem kunne skabes en forsikring mod sådanne skader. Jeg mener også, at sportsfiskernes ønske om at lade udenlandske sportsfiskere bidrage til økonomien gennem fiskekort er en overvejelse værd.

Jeg skal slutte med på mit partis vegne at anbefale begge lovforslag og håber i modsætning til det ærede medlem hr. Otto Mørch, at de må blive til ét under drøftelserne i det kommende udvalg.

Fiskeriministeren (Risgaard Knudsen): Må jeg først takke de ærede ordførere for den velvillige modtagelse, de to lovforslag har fået her i dag.

Det ærede medlem hr. Otto Mørch fremsatte nogle betragtninger angående fiskeri-

[Fiskeriministeren.]

kontrollen og de opgaver, som vor fiskerikontrol har efter ferskvandslovens bestemmelser. I denne forbindelse vil jeg gerne tilkendegive, at det foreliggende lovforslag om ferskvandsfiskeri ikke forøger fiskerikontrollens virksomhed. På den anden side skal jeg for mit eget vedkommende ikke lægge skjul på, at den tiltagende forurening af vore vandløb giver fiskerikontrollen flere og flere arbejdsopgaver, og jeg vil også gerne tilkendegive, at denne større arbejdsbyrde har rejst en række spørgsmål, som vi har været nødsaget til at se nærmere på i ministeriet. I denne forbindelse må man heller ikke se bort fra, at der i øjeblikket under den siddende fiskerikommission sidder en underkommission, som bl. a. har til opgave at beskæftige sig med disse spørgsmål; men foranlediget af det ærede medlems bemærkninger vil jeg henvise til §§ 60 og 63 i det foreliggende lovforslag til ferskvandsfiskerilov, hvoraf det fremgår, at der i henhold til visse regulativer kan ansættes visse opsynsmænd ude omkring med den opgave at føre den fornødne kontrol.

Det ærede medlem hr. Otto Mørch berørte spørgsmålet fisketrappen ved Tange Sø. Jeg står ikke fremmed over for dette spørgsmål. Jeg kan imidlertid oplyse det ærede medlem om, at der er forskellige interesser dér, og jeg skal heller ikke skjule, at jeg er blevet bibragt den opfattelse, at der lokalt er en vis uenighed.

Det ærede medlem hr. Otto Mørch var også inde på spørgsmålet fisketegn, og jeg tror, at også alle øvrige ordførere berørte dette spørgsmål. Det ærede medlem hr. Otto Mørch ville gerne have nærmere belyst, om det var formålstjenligt at indføre fisketegn. Jeg forstod på det ærede medlem hr. Hindkjær Pedersen, at det ærede medlem var tilhænger af, at der indføres fisketegn. Jeg har endvidere noteret mig, at det ærede medlem hr. Kristen Østergaard ikke ønsker at medvirke til at genoplive en diskussion herom for nærværende, og jeg har forstået på de øvrige ærede ordførere, at de ikke har nogen større interesse for i øjeblikket at indføre fisketegn.

Jeg kan til disse udtalelser sige, at det skal ikke skjules, at Danmarks Sports-

fiskerforbund gentagne gange har tilkendegivet, at det ville være ønskeligt at få vedtaget bestemmelser vedrørende fisketegn. Danmarks Sportsfiskerforbund har i øvrigt udarbejdet forslag, således som det også har været omtalt her i dag, til en særlig lov om fisketegn omfattende alle fritidsfiskere, såvel i saltvand som i ferskvand, og dette forslag er af forbundet fremlagt for den siddende fiskerikommission. Dette forslag finder jeg for mit eget vedkommende noget vidtrækkende, bl. a. som følge af, at forslaget tager sigte på såvel saltvand som ferskvand, ligesom forslaget også omfatter alle fritidsfiskere. Med rette kan vel nok rejses det spørgsmål, hvad der forstås ved kriteriet fritidsfiskere, og allerede af den grund må der ikke ses bort fra, at forslaget også har interesse for andre organisationer end Danmarks Sportsfiskerforbund.

Jeg har endvidere forstået, at Dansk Fiskeriforening i princippet ikke stiller sig uvillig over for gennemførelse af en fisketegnordning på det af Danmarks Sportsfiskerforbund skitserede grundlag, for så vidt kriteriet fritidsfisker forstås således, at det ikke er størrelsen af indtægten ved fiskeriet, der er afgørende, men derimod den måde, hvorpå fiskeriet udøves. Jeg er endvidere blevet bibragt den opfattelse, at Dansk Fiskeriforening mener, at det egentlige fritidsfiskeri generelt må kunne fastlægges som fiskeri til egen husholdning med stang, pilk eller lignende håndredskaber, medens fiskeri med selvfiskende redskaber må falde uden for, hvad man med rimelighed kan betegne som fritidsfiskeri.

På baggrund af denne begrænsning viser det sig således, at Danmarks Sportsfiskerforbund og Dansk Fiskeriforening alligevel ikke er helt enige, idet sidstnævnte organisation ønsker undtaget ikke alene de egentlige erhvervsfiskere, men også de såkaldte lejlighedsfiskere, og således at fisketegn for saltvand alene skal omfatte egentligt lystfiskeri. Danmarks Sportsfiskerforbunds ønske om en fisketegnordning har i øvrigt ikke fundet tilslutning hos Ferskvandsfiskeriforeningen for Danmark, og jeg skylder samtidig at oplyse, at jeg ikke er klar over, hvorledes Vestjysk Fiskeriforening stiller sig til det pågældende spørgsmål.

For mit eget personlige vedkommende vil

[Fiskeriministeren.]

Jeg gerne her ved denne lejlighed sige, at jeg ikke har lagt mig fast på nogen bestemt opfattelse af spørgsmålet om eventuel indførelse af en tvungen fisketegnordning. Jeg kan godt se, at der kan være noget sundt i, at de, der udøver fiskeri og nyder dets glæder i deres fritid, også skal betale herfor. Jeg er enig i, at der er brug for penge til ferskvandsfiskeriets ophjælpning, ikke mindst på grund af de omsiggribende forureninger, og det er i øvrigt mit indtryk, at der af de organiserede lystfiskere allerede ydes ret betydelige beløb til udsætning af yngel m. v. Der kan imidlertid sikkert også anføres adskillige argumenter imod en tvungen fisketegnordning; i hvert fald kan man tænke sig, at adskillige vil være imod, at der ved indførelse af en sådan ordning pålægges enhver lystfisker en tvungen afgift, enten han fisker lidt eller meget. Som nævnt er der i hvert tilfælde ikke for tiden enighed mellem de interesserede organisationer vedrørende dette spørgsmål, og jeg tror i det hele taget, at spørgsmålet tiltrænger yderligere overvejelser, før en afgørelse bør træffes af det høje ting. Jeg gør i den forbindelse også opmærksom på, at det ikke forekommer mig, at der er nogen nødvendig sammenhæng mellem de fremsatte lovforslag og spørgsmålet om fisketegn, idet et forslag herom vil kunne fremsættes som et særligt lovforslag, såfremt resultatet af de fornødne overvejelser og forhandlinger måtte tale for, at et sådant forslag fremsættes; men sådanne overvejelser kan jeg for mit eget vedkommende endnu ikke anse som værende tilendebragt.

Det ærede medlem hr. Kristen Østergaard benyttede lejligheden til at spørge om årsagen til, at forslag til saltvandsfiskerilov endnu ikke var blevet fremsat, og jeg tror, at også det ærede medlem hr. A. C. Normann berørte det samme spørgsmål. Hertil vil jeg gerne sige, at der har i sommerens løb været en række spørgsmål til nærmere forhandling mellem ministeriet og de interesserede organisationer. Disse spørgsmål er nu færdigbehandlet, og jeg kan i øvrigt medgive den oplysning, at samtlige interesserede organisationer er enige med ministeriet om de spørgsmål, der har været forhandlet sommeren igennem, og jeg kan yderligere meddele, at jeg regner med i løbet af ganske kort tid at fremsætte et lovforslag,

som de interesserede organisationer under de forudgående forhandlinger har sagt god for. Denne oplysning synes jeg skal med på grund af det nævnte spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Kristen Østergaard var også inde på spørgsmålet åle-stangning. Jeg blev ikke helt klar over, hvad det ærede medlem egentlig mente med den pågældende udtalelse, men jeg formoder, at det ærede medlem havde lovforslagets §§ 44 og 45 i tankerne. Når det ærede medlem talte om en vis uenighed, ved jeg som allerede sagt ikke, hvad det ærede medlem havde i tankerne, men lad mig blot henvise til, at den underkommission, som har behandlet disse opgaver, efter hvad der er oplyst over for mig, også er enig i den formulering, forslaget på dette punkt har fået.

Det ærede medlem hr. Hindkjær Pedersen efterlyste en yderligere forenkling af vore fiskerilove. Hvorvidt et sådant ønske er berettiget, skal jeg ikke udtale mig nærmere om ved denne lejlighed, men blot henvise til, at de to lovforslag, der her er tale om, bygger på et meget omfattende kommissionsarbejde og også på en enstemmig indstilling fra den pågældende fiskerikommission.

Det ærede medlem hr. Bækgaard berørte de interesser, som rører sig inden for dambrugernes kreds, og jeg forstod, det særlig var forureningsproblemerne. I denne forbindelse vil jeg gerne erkende, at der er mange store spørgsmål inden for dette område, men det er spørgsmål, som vi allerede har været opmærksom på fra ministeriets side, og som der også allerede har været forhandlet med de interesserede parter om. Disse forhandlinger er imidlertid endnu ikke tilendebragt.

Endnu en gang vil jeg takke de ærede ordførere for den velvillige modtagelse, disse to lovforslag har fået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Otto Mørch: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning
vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v.

(Lovforslaget (nr. 41) findes i tillæg A. sp. 583, fremsættelsen i tidenden sp. 1423).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Børge Schmidt: Da man i 1959 ændrede loven vedrørende personlig skat til kommunen, blev erhvervsskatten i en række byområder, der i udpræget grad var omgivet af skattelykommuner, afløst af et tilsvær, der skulle betales til centralkommunen. For Københavns kommunes vedkommende blev tillige udligningstilsværet fra Frederiksberg og Gentofte kommuner afviklet til et beløb, der svarede til 110 pct. af det beregnede tilsvær for regnskabsåret 1957-58.

Man erkendte dengang, at det var midlertidige ordninger, der her var etableret, og man satsede på noget mere varigt, der kunne medvirke til, at de udgifter, der er fælles for et samlet byområde, blev fordelt på en bedre måde, end erhvervsskatteordningen havde gjort det muligt.

For tredje gang fremsættes der nu forslag om at forlænge den midlertidige ordning, og selv om man kan have sine tvivl om, hvorvidt dette vanskelige og ømtålige problem kan løses inden for den frist, det nu fremsatte lovforslag forudsætter, vil jeg alligevel gerne udtrykke forhåbning om, at der sker noget på dette område. Det kan jo ikke bortforklares, at der i de senere år er sket en ændring i såvel de enkelte byområder som i kommunerne i hovedstadsområdet med hensyn til økonomisk bæreevne, og det ville også være rart, om denne nye tingenes tilstand kunne komme til udtryk i en senere lovgivning.

Jeg vil gerne understrege, at beskatningsprocenterne i erhvervs- og omegnskommunerne har nærmet sig hinanden, som det også fremgår af bilaget til lovforslaget, hvorfor der vel næppe i dag er det samme incitament som tidligere til at søge efter et skattely. Den økonomiske integration mellem erhvervskommuner og omegnskommuner er imidlertid blevet stadig stærkere,

og behovet for en udligning mellem de pågældende kommuner som følge af kommunernes vidt forskellige udgiftsbehov eksisterer stadig væk, og erhvervsskatten er vel omtrent den eneste generelle mulighed, hvormed dette udligningsbehov kan søges tilgodeset. Vi lægger derfor i den socialdemokratiske gruppe stor vægt på, at den nuværende afløsningsordning i det mindste opretholdes, indtil en mere generel løsning af centralkommunernes organisatoriske og økonomiske problemer kan gennemføres.

Jeg vil gerne erkende det rigtige i det synspunkt, som jeg forstår ligger bag forslaget om forlængelse af ordningen, nemlig for hovedstadskommunernes område dette, at disse selv forsøger at finde frem til et forslag om en ordning, som lovgivningsmagten så kan tage tilbørligt hensyn til. Det er jo almindelig kendt, at man inden for Hovedstadskommunernes Samråd netop i øjeblikket arbejder meget energisk med dette problem.

Stor betydning i denne forbindelse får jo utvivlsomt resultatet af den undersøgelse, som et i maj måned sidste år nedsat tjenestemandsudvalg, der har til opgave at foretage en grundig analyse af hovedstadskommunernes indbyrdes stilling i økonomisk henseende, kommer til. Og i den forbindelse må man også pege på, som det er gjort i bemærkningerne til lovforslaget — og her kommer de andre byområder stærkt ind i billedet — de resultater, som såvel ejendomsskatteudvalget som byrdefordelingsudvalget — kommunallovskommissionens undersøgelser må vi vel se bort fra, når det gælder hovedstadsområdet — finder frem til. De vil også være medbestemmende for den fremtidige ordning kommunerne imellem. Jeg forstår også, at den foreslåede forlængelse for hovedstadsområdet vedkommende sker efter forhandling med Hovedstadskommunernes Samråd.

Jeg vil gerne på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale det fremsatte lovforslag.

Jens Chr. Christensen: I 6 år har folkettinget gennemført midlertidigt erhvervsskattetilsvær for 9 centralkommuner og 47 omegnskommuner. Der foreslås nu en forlængelse yderligere for 2 år, og dermed kan vi vel sige, at det midlertidige nærmer sig